siis räkis se prohwet weel monned sannad temma wasto, ja wöttis pärrast moöga kätte ja raius Agagi löhki, sest se olli Jehowa tahtminne, ja kunningas Saul ei moistnud sedda mitte tehha, sepärrast ka sai se nuhtlus tem̃a peäle, et ta sai ärralükkatud omma sugguwössaga sest kunninglikkust aust ja ammetist; hädda wärraks olli ta kui kunningas omma ello aial, agga jo teine sai se ammeti peäle seätud ja woidud ilma temma teädmatta.

Saul ja Samuel lahkusid nüüd koggone teine teisest ärra, ei sanud nemmad ka ennam mitte ühte. Samuelile tulli nüüd isse teggemist; sest Saul olli ikka weel armas ta melest, ja Jehowa olli jo ärrawallitsenud ühhe teise, kes parrem olli, kedda ta piddi kuñingaks woidma ülle Israeli rahwa, ja se olli Isai poeg Tawet. Ei teädnud Samuel sest mid-

middagi, et se piddi Tawet ollema, Jummal olli agga tedda käsknud Petlemma miñna ühhe mehhe jure, kel nim̃i Isai ehk Jesse, et selle poegade seast üks piddi kunningaks sama woidud ölliga, kedda Jehowa isse tem̃ale piddi näitma. Nenda kui Jummal olli käsknud, sedda möda teggi ka Samuel, ta läks Petlemma, kus ta ka ohwrid walmistas, ja senna jure said siis ka Isai omma seitsme poiaga kutsutud, sest se norem olli lambus. Sai nüüd Isai wannem poeg Eliab Samueli jure sanud, siis mötles se prohwet, et se piddi se ollema, kedda Jehowa olli eñesele kuñingaks ärrawallitsenud, sest et ta olli pitk illusa näoga mees. Agga Jummal andis Samuelile teäta, et sesamma ei piddand se mitte ollema, sest et Jummal ei arwa näust, ei wata Ta se peäle, ja sest ei pea Ta mitte luggu, innimenne agga nääb, mis silma ees, se-

pär-